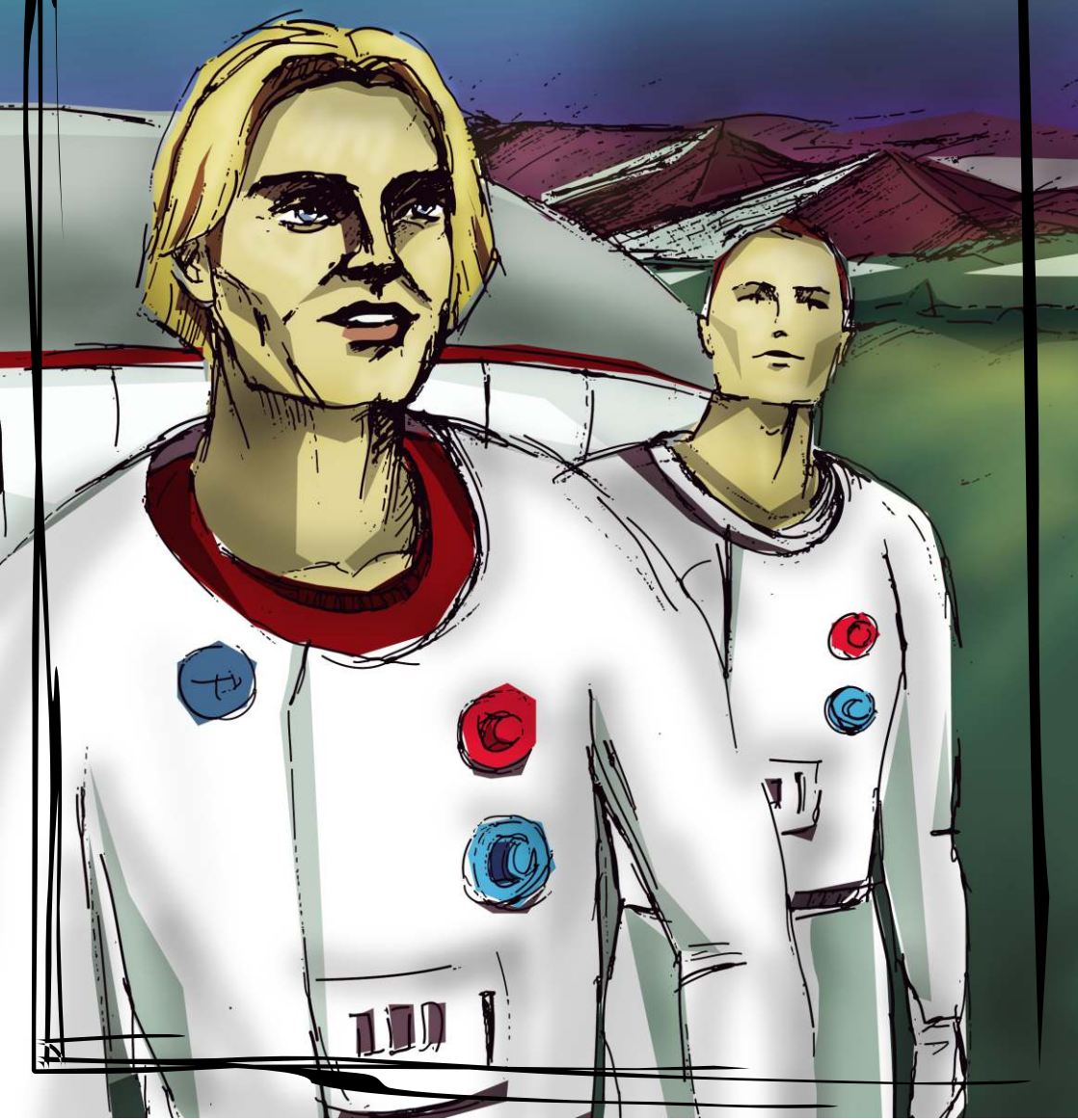

Teodor Pravický
Hledači prvního kontaktu
Masožravá rostlina

OBSAH

➔ Úvod

Kapitola 1 - Závěrečná slavnost

Kapitola 2 - Samy potkává Susan

Kapitola 3 - Vyhubení

Kapitola 4 - Na planetě Zemi

Kapitola 5 - Raali

Kapitola 6 - O 10 let později

Kapitola 7 - Setkání

Kapitola 8 - Návštěvníci v osadě

Kapitola 9 - Jaká je situace

Kapitola 10 - Setkání s Raali

Hledači prvního kontaktu - Masožravá rostlina
(plná verze)

duben 2015 - Teodor Pravický

www.teodorpravicky.com

Ilustrace - Pavlína Kunešová

pavkun.mypage.cz

Hotové knihy k dostání na:

www.ereading.cz/cs/autori/15627/teodor-pravicky

Web ke sledování připravovaných
knih:

www.teodorpravicky.com/docs/

Heslo ke čtení další připravované
knihy:

Hledači Prvního Kontaktů: Obrovští červi
- Avenged Sevenfold

Hledači Prvního Kontaktů: Masožravá rostlina
- Three Days Grace

ÚVOD

Je 23. století a už několik desítek let provádí Globální Federace Země intenzivní průzkum a expanzi přes celou galaxii. Během té doby se podařilo objevit množství planet s mimozemskými živočichy a dokonce civilizacemi.

Klíčovými účastníky podobných výprav jsou speciálně vycvičení agenti. Roboti té doby nemají podle zákona žádnou autonomii, takže všechna rozhodnutí musí provádět člověk.

Nicméně ti nejlepší z agentů bývají obvykle velmi svéhlaví, stejně jako Sammy Scoopers a Jerry Walker.

Rychlý technický pokrok, měl do jisté doby velmi špatný vliv na tělesnou i duševní kondici všech obyvatel. A protože se nikdo nedokázal ve složitých mezilidských vztazích dostatečně zorientovat, začala se z praktických důvodů k „zušlechťování“ některých lidí používat telepatie.

KAPITOLA 1

Sammy Scoopers sedí v pokoji koleje Vesmírné Akademie a čmárá rukou do prostoru bubliny s nápisy. Některé máváním modeluje do různých tvarů, přebarvuje je, až to v pokoji vypadá, jakoby přijela pouť se svítícími balónky.

Už za měsíc ho čekají závěrečné zkoušky. Na bublinách v místnosti je znázorněný celý harmonogram padesáti zkoušek, mezi kterými bude mít jen málo času na jídlo a spánek.

Nemá cenu se tím zbytečně zatěžovat, otevírá dlaň ruky a všechny plovoucí bubliny jakoby nasál do svojí dlaně.

Ve velké hale se schází u jídla všichni, co studují obor terénní konzultant nebo analytik. Protože mají všichni zakázaný kontakt s vnějším světem, škola vymyslela tohle neobvyklé společné ubytování a stravování, aby měli studenti možnost mluvit alespoň sami mezi sebou.

Sammy přechází v řadě společně s ostatními s tácem od jednoho výdejního automatu k druhému a nabírá si jídlo. Studenti okolo něj jsou jako vždy zakřiknutí a moc nemluví.

U jednoho ze stolů sedí analytici Rone a Mimzy. Jako jedni z mála nosí červené uniformy, Mimzy právě hodil bramborový knedlík na vedlejší stůl, kde sedí dobrých dvacet studentů v zelených uniformách.

Pár z nich se jen na okamžik podívalo odkud knedlík přiletěl a hned zase otočili hlavu zpátky ke svému jídlu.

„Už jsme tady sedmý rok a tihle žabožrouti jsou pořád jeden jako druhý.“ Kroutí hlavou posměšně Rone.

„Lidi se asi nemění.“

„Áááh, Mimzy se zamyslel. Hele, tihle šuldové budou pořád stejní, protože dělají jen to, co mají pod svojí kontrolou. Takže po nich hodíš knedlík a oni sedí a čumí.“ Směje se Rone.

Mimzy se raději věnuje dál svému jídlu.

Sammy má taky zelenou uniformu, a tak si raději sedá ke stolu, kde nikdo nesedí. Tohle povyšování analytiků už slyšel tolikrát, že se od ostatních raději distancuje.

Najednou přistává i jeden na Sammyho hlavě. Ostatní okolo něj se smějí a zase se rychle věnují svému jídlu.

Sammy bere knedlík do ruky, zvedá se, jde k Ronemu a nasazuje pobavený obličej.

„Hodil jsi po mě knedlík, ty jsi retardovaný, mentálně postižený nebo jak si to mám vysvětlit?“

„Hele, běž si zase sednout, nebo ti přistane na hlavě celý tác.“ Odpovídá Rone bez zaváhání.

Sammy si mne unaveně dlaní obličej.

„O tom právě mluvím, co tady dělá dement co háže jídlem? Ještě jednou a osobně tě zavřu do klece mezi opice, můžete tam po sobě házet třeba výkaly.“

Těm je to jedno.“ Prská smíchy Sammy.

Rone a Mimzy na něj zírají.

„Tak co čumíš? Dělej!“ Provokuje dál Sammy.

Celá jídelna právě beze slova pozoruje co se mezi nimi odehrává. Tihle veteráni z posledního ročníku jsou nejdrsnější, myslí si většina z nich.

Rone nasazuje povýšený výraz.

„Ty jsi z posledního ročníku terénní konzultant, vid' chlapče?“

Sammy chvíli nechápe, proč mu říká chlapče, když jsou stejně staří.

„Já jsem si nepřišel pokecat. Ještě jednou a jdeš k zemi, šuline.“ Odpovídá nakonec a odchází.

Ostatní studenti zadržují smích.

Po obědě je Sammy v tréninkovém centru. Chce si dnes ještě protáhnout svaly. Sedí na lavici u bojového ringu a čeká na svého partáka.

Přichází jeden z doktorů, který má na starosti zázemí.

„Ještě tě to nepřestalo bavit, Sammy?“

„Buď tohle, nebo jít hrát videohry, co byste dělal na mém místě?“

Doktor se pokouší o shovívavý úsměv. Má ambiciózní studenty v oblibě.

„Není tu poslední dobou zrovna plno.“

„Když jsou to idioti, jejich problém.“ Mává rukou ledabyly Sammy. „U zkoušek bude stejně nejdůležitější právě aréna.“

Doktor stojí před ním ve svém bílém plášti a jakoby nevěděl, co mu na to říct.

„Tak co ti máme pustit dnes?“

„Překvapte mě něčím těžkým, můj parták říkal, že mi vypráší kožich, tak ať má aspoň nějakou šanci.“

Doktor nasazuje ironický škleb a odchází.

Netrvá dlouho a Sammy Scoopers stojí v bojišti naproti Jerryho Walkera. Místo bílé podlahy se pod jejich nohama objevují nalajnované dřevěné parkety, volejbalová síť a na každé straně 5 spoluhráček.

„To musíme hrát zrovna s ním?“ Povídá jedna ze Sammyho spoluhráček.

V tu chvíli do jeho mysli pouští doktoři telepaticky dávku podprahových signálů. V jeho hlavě se mu všechny smějí a ukazují si na něj prstem.

„Jsi připraven?“ Volá Jerry z druhé strany hřiště.

Sammy se na něj závistivě šklebí, do Jerryho hlavy nikdo telepatii nepouští.

„Ptal se tě na něco, blbečku.“ Povídá mu spoluhráčka.

A podání začíná. I když jsou Sammyho a Jerryho spoluhráčky všechny na vlas stejné, opálené blondýny sportovní postavy a vesele se smějí, při spolupráci s Jerryem mu mile nadbíhají, zatímco Sammymu každý prohraný míč vyčítají.

První série míčů je přesto překvapivě vyrovnaná.

Po skončení prvního setu si jdou společně sednout na lavičku se trochu osvěžit. Spoluhráčky mizí, sedí tam jen Sammy s Jerryem.

„Začínáš měknout, vyrovnaná série za těchhle podmínek?“ Ptá se Sammy.

„Eh, bude ukončení, tak jsme se třídou do noci popíjeli.“

V tu chvíli Jerryemu dochází, že by o tom neměl mluvit, když je Sammy v izolaci. Ten ho však gestem uklidňuje.

„Já už budu v klidu, neboj. Poslední měsíc a podívám se poprvé v životě do baru i já.“

„Však tady máš koček dost, ne?“

„Jo, naprogramovaných, aby si ze mě dělaly prdel. Ještě rok a je ze mě gay.“

Oba se chvíli smějí.

Sammy popíjí zamyšleně slaný iontový nápoj.

„A co tvoje zkoušky, projdeš nebo si budu muset hledat na cesty do vesmíru jiného partáka?“

„Myslím, že projdu, jdeme radši hrát.“ Odpovídá Jerry váhavě.

Nacházíme se na slavnosti k příležitosti úspěšného ukončení závěrečných zkoušek všech studentů.

Před budovou školy je spousta lidí, deroucích se dovnitř. Vypadá to, jakoby zde bylo celé město. Na akademii jsou ale zvyklí. Jen málo členů rodiny si nechá ujít příležitost zúčastnit se něčeho takového.

Uvnitř na chodbě a ve vitrínách je spousta nástrojů, které agenti na cestách po vzdálených planetách potřebují. Většinou nudné věci jako zkumavky, ale taky středověké oblečení, meče, pravěké kyje.

Androidi, vypadající jako obří žáby prezentují nově objevený druh civilizace, ne příliš vzdálené od Země.

Absolventi se svými rodinami náhodně postávají a ukazují na displeji, o čem jejich práce možná bude.

Samozřejmě ne každý se dostane až tak daleko. Vystrašené maminky, pozorující obří hmyz na monitorech chodby, budou nakonec rády, že jejich dítě začalo po první akci zmatkovat a raději vzalo práci v kanceláři.

I analytikům Ronemu a Mimzemu se podařilo složit zkoušky. Jejich vysoké postavení jim ale už z principu zazmatkovat nedovolí.

„Vidíš Mimzy, teď to teprve začne být zajímavé. Koukej na ty naivní tváře ostatních, ty očička plné snění o budoucnosti...“ Usmívá se se zadostiučiněním Rone a aniž by čekal na odpověď, pokračuje: „Oni chtějí být astronauti, objevitelé, užívat si legraci na nových místech a doma klátit pěkné holky.“

Oba hodnotí situaci nesouhlasným kroucením hlavy.

„Jo, já je budu klátit místo nich!“ Přidává se Mimzy.

Ronemu připadá poznámka dost trapná.

„Myslíš si, že jsme tady kvůli tomu, blbče?“

„O co jde, Rone?“ Ptá se překvapeně Mimzy.

„Přemýšlej trochu. Co tenhle „personál“ udělá, až se jim bude dařit?“

„Budou pracovat líp?“

Neuvěřitelné i na Mimzyho!

„Ne. Dostanou vliv, práci na lukrativním místě nebo zodpovědnou funkci. NAŠI práci, chápeš?“

Oba dál mlčí a raději pozorují návštěvníky okolo.

Na plovoucím displeji poblíž bojují dva obří druhy hmyzu, připomínající šváby. Obraz je dost nezřetelný, protože jsou téměř průhlední, jako by

byli ze skla. Sem tam se trhavý záběr otáčí k agentovi se vzrušeným výrazem.

Na scénu se kouká jedna rodina s mladým absolventem. Ten jim vypráví, jak je důležité umět vyhodnotit situaci a držet se zpátky, když spolu tihle tvorové zápasí.

Rone mladého agenta pozoruje a nesouhlasně kroutí hlavou. Je přece nejlepší mít tyhle lidi právě v terénu, myslí si pro sebe a povídá kolegovi:

„Proto je špatně, když se všechno změní. Pamatuješ si na našeho učitele, pana Morraye?“

„Jo, s ním bývala taková sranda.“ Souhlasí s dojetím v hlase Mimzy.

„Ale už není, protože právě jeden z obyčejných agentů mu začal šéfovat.“

Důležité téma ke zvážení. Výrazy obou analytiků jsou přísnější. Bez dalších zbytečných řečí vcházejí do konferenční místnosti.

Obličeje absolventů, kteří prochází okolo, jsou zprvu šťastné a spokojené. Avšak pokaždé, když se podívají na Roneho nebo Mimzyho, jejich výraz se mění na poněkud vyděšený.

„Takže jaký je plán?“ Ptá se Mimzy sebevdomě.

Rone chvíli přemýšlí jak to říct.

„Musíme se naučit jak zatnout tipec každému, kdo bude vypadat až moc schopně.“

Ve velkém konferenčním sále je všechno jinak než obvykle. Celá budova slouží k výuce nudných věcí jako je matematika nebo biologie.

Nicméně tenhle večer je o mixované hlasité hudbě, tančících polonahých holkách, jídle,

alkoholu a oslavě.

Okolo jednoho takového stolu, na němž tančící holka omylem šlápla do dortu, prochází i čerstvý absolvent Jerry Walker. Je očividně ve formě, protože zatíná svaly paží do rytmu hudby a ty jdou přes oblečení vidět.

Právě přichází jeho holka.

„Koukej na ten dort, chtěla by sis na něm taky zatančit?“ Povídá Jerry.

„Jasně! Ale přines mi panáka, dobře?“ Odpovídá dívka a skokem se dostává na stůl.

Tanec na stole si holky oblíbily už ve dvaadvacátém století a pořád to má něco do sebe.

Jerry se po chvíli vrací se dvěma panáky vodky. Dívka skáče zpátky za ním a oba vyráží na taneční parket mezi ostatní.

„Jsem rád, že už ta šaškárna skončila. Konečně se dočkám nějaké akce!“ Povídá Jerry o ukončení školy.

„Ty jsi rád? Ale potom zmizíš i na několik týdnů!“ Odpovídá dívka nevrle.

„Přivezu ti jako dárek mimozemského červa nebo něco romantičtějšího?“

„Moc vtipné!“

Oba tančí chvíli různě po parketu, a když se opět potkávají, vášnivě se o sebe otírají tělo na tělo.

„Takže přespíš u mě? Mám oblek starodávného válečníka a chci se na tebe vrhnout jako na bezbrannou vesničanku.“

Dívka se usmívá, ale vypadá, jakoby přemýšlela co odpovědět.

„Můj válečníku, budeš se muset snažit víc.“

Jerry jí jemně plácá po zadku a jenom se usmívá.

Chvíli se hodně soustředí hlavně sami na sebe, a tak Jerry omylem vráží do kolemjdoucího analytika Roneho a rozlívá mu pití přímo na oblečení. Jerry se mu snaží se vstřícným úsměvem na tváři omluvit.

„Co to kurva děláš?“

„Promiň, kamaráde. Nechtěl jsem, heh.“

Roneho oblečení se začíná automaticky vysoušet. Zní to trochu jako fénování, a taky se košile plní vzduchem a lehce bobtná.

„Jak se jmenuješ?“ Ptá se ho Rone přímo.

„Jerry Walker.“

Rone se se zadostiučiněním usmívá na svého kolegu Mimzyho. Oba vědí, o co se jedná.

„Koukej Jerry, dělej co uznáš za vhodné, jen si dej příště pozor a drž se ode mě dál, jasný?“ Říká Rone s nenásilnou autoritou v hlase.

„Rozumím.“ Souhlasí Jerry, i když by mu nejraději řekl něco jiného.

Bez dalších zbytečných řečí táhne Jerry svou dívku směrem k toaletám.

„Vidíš Mimzy to motovidlo? Jestli bude každý z agentů dělat alespoň malé chyby, zůstane nám naše práce už napořád.“

„Takový blbeček!“

Sammy vystupuje z antigravitačního autobusu, který právě přiletěl na zastávku poblíž slavnosti.

Na kraji hned za zastávkou stojí krásná plnoštíhlá holka Susan. Má na sobě přiléhavé červené šaty, které zdůrazňují její prsa a zaoblený zadeček. Očividně na někoho čeká.

Sammy cestou k ní přemýšlí co udělat. Náhodou takhle potkává živou holku poprvé, mohla by to být dobrá příležitost!

„Čau, nevíš, kdy ta slavnost měla začít?“

„Asi za hodinu?“

„No skvěle. Snad se tam neunudíme k smrti.“

„Určitě ne, slyšela jsem, že bude hodně pití. Bude to určitě legrace.“ Usmívá se Susan.

Sammy zrovna nechápe, co chtěla říct, ale předpokládá, že by určitě vypadalo divně, kdyby postřehla jeho nejistotu.

„No, vždycky záleží na lidech... tak se nech na pití pozvat, kdyby ses nudila, ok?“

„Dobře.“ Usmívá se Susan nejistě.

Fajn, čas vypadnout. Sammy na ni jen mrká a dekuje se pryč, jakoby podobný rozhovor vedl každý den.

Ve skutečnosti měl možnost mluvit jen s podobnými dementy jako on a jediné ženské, na něž narazil, byly jeho babička a ta líná, ošklivá brejlounka ze skladu.

V sále akademie je už slavnost v plném proudu a na pódiu se právě promítají trojrozměrné projekce různých věcí, nástrojů a technologií...

Pořadí promítání a komentování je záměrně upraveno tak, aby bylo „vtipné“. Každému je přece jenom jasné, že existuje určitý rozdíl mezi primitivní a současnou civilizací na Zemi.

Analytici Rone a Mimzy stojí hned u pódia. Susan, kterou jsme poznali na zastávce před Akademií je tam s nimi. Rone důležitě naslouchá prezentaci, rozhlíží se okolo sebe a plácá Susan

majetnický po jejím plnoštíhlém zadku.

„... a toto je tetovací technologie, která funguje jako energetický štít.“ Ohlašuje komentátor další snímek. Zobrazuje se ilustrace potetované lidské postavy, o kterou se tříští laserové paprsky a odráží kameny, útoky mečem, sekyrou, kladivem. Komentátor mezitím pokračuje:

„Energetická zbraň, pistole se střelným prachem, útok mečem, sekyrou, náš agent přežije i útok jadernou bombou... na chvíli.“

Publikum se směje a tleská.

„Námi objevené civilizace jsou zatím velmi primitivní. Jejich nejpoužívanější materiál je většinou jen dřevo a kámen. Staví si z kamene obydlí, talíře, příbory, zbraně. Zezačátku jsme si mysleli, že si kamenem čistí i zuby.“

Opět smích. Susan vtip nezachytila, a tak se Ronemu omlouvá, že musí odejít na záchod.

Jde na toalety ve spěchu a zároveň si otevírá komunikační kanál, aby mohla mluvit s rodiči, že se dnes opozdí.

V tu chvíli ale náhodou naráží na Sammyho. Je to skoro hodina, co se viděli, a tak kvůli neznámému sympatákovi komunikační kanál zase zvědavě zavírá.

„Trochu nuda, ne?“ Povídá ji Sammy.

„Nechápu, že vy ty technické žvásty tak žerete.“

„Když přijdeš na to, jak se dají použít, tak je s nimi i legrace.“ Odpovídá Sammy, co nejvýmluvněji dokáže.

Susan na něj chvíli kouká, aniž by pohnula jediným svalem v obličeji.

„Myslíš, jo?“

„Myslím, že ti dlužím skleničku. Nezajdeme na chvíli támhle k baru?“

„Ale jenom na chvílku, mám ještě nějaké vyřizování. Za chvíli se tam sejdem, jo?“ Povídá Susan a aniž by čekala na odpověď, rychle odbíhá pryč.

„Krása.“ Říká si Sammy.

Publikum okolo něj sleduje zaujatě přehlídku a jako jeden člověk buď žasnou, nebo tleskají.

Najednou zastavuje Sammyho Jerry. Konečně potkává známou tvář.

„Ohó Sammy, jen pár dní v civilizaci a už tady nabaluješ roštěnky, jo?“

Tahle zkušenost se upřít Jerrymu nedá.

„Na první kolo se musí nasednout vždycky co nejdřív.“

„Heh, nechci ti kazit legraci, kamaráde, ale tahle holka je tu s Ronem. Znáš toho studenta, který právě dostal práci v komisi?“ Vysvětluje mu Jerry.

Sammy hledí směrem k Ronemu a nahazuje arogantní výraz.

„Takový kretén mi může víš co.“

Jerry si není očividně jistý jak zareagovat, a tak se jen kysele usmívá, nesouhlasně kroučí hlavou a jde pryč.

Sammy sedí u baru s prsatou Susan. Sice to není ani 10 minut, co se spolu viděli, ale Sammymu připadá, jakoby vypadala ještě mnohem, mnohem lépe, když teď sedí hned vedle něj.

I proto se občas přestává ovládat a hledí ji do výstřihu víc než by měl.

„Takže tohle je celá věc. Sedm let ve škole a pak se uvidí.“ Snaží se zkrátit své vyprávění Sammy.

„Nezníš ale moc nadšeně.“

„Viděla jsi ty lidi. Celí natěšení až začnou pro někoho pracovat, poslouchat rozkazy.“

Susan si není jistá co na to říct.

Sammy sleduje taneční klip, který běží za barem. Jeden týpek tam tancuje se čtyřmi natřásajícími se holkami.

„Koukej na támhle tu, vypadá úplně jako ty.“

„Ale nevypadá.“ Usmívá se Susan a posouvá své plné nadry blíž k jeho rukám.

Užívají si pěknou chvíli. Vypadají oba nalazení na podobnou vlnu... I když je to hlavně díky příručce „Jak sbalit pěknou holku s prstem v nose“, kterou Sammy z nudy při zkouškách četl.

Co zatím ještě nepochopil, bylo jak to na ni vybalit. A tak než bude pozdě, ji povídá:

„Dej mi pus.“

Susan vypadá trochu překvapeně, ale chce to udělat. Přichází však Rone.

„Co tady děláš, Susan?“ Ptá se naštvaně.

Ona se k němu otáčí a povídá jako svému bratrovi.

„Potkala jsem kámoše, hned tam budu, dobře?“

Rone však nechce odejít. Susan u toho studentíka sedí nějak moc blízko.

„Kdo že to vlastně jsi?“ Ptá se Rone.

„Kdo se ptá?“

Rone si na něj z jídelny pamatuje. Nejraději by místo mluvení vytáhl silnější kalibr a srovnal

všechny účty, ale polovina lidí u baru právě scénu pozoruje.

„Susan pojd' sem, musíme jít.“

Ona čeká pár vteřin na Sammyho reakci, ale ten vypadá ještě překvapeněji než ona. Tak se zvedá a jde k Ronemu.

„Ahoj Sammy.“

„Čau.“

Rone se tomu směje.

Tak tohle bylo divné. Sammy přemýšlí co se právě stalo, ale dochází mu, že nemá ještě o těchhle věcech ani páru.

Dobrá zpráva je, že se před ní zachoval jako dement ten večer vlastně asi jenom jednou, až na konci.

Velká sláva, kterou mají všichni za sebou, vystřídala starost o to, co bude zítra. Sammy se z ubytovny akademie odstěhoval ke svojí babičce. Té je už 142 let, ale je pořád čilá, přivítala ho s otevřenou náručí.

Babička právě dává do výdejního automatu v kuchyni nové cartridge se surovinami, aby měl na několik následujících dní dost jídla. Sammy sedí u stolu a s obavami pozoruje co tam všechno strká.

„Koupila jsem kazetu se špenátem a česnekem, taky nové hovězí a nudle na vývar.“

„A vydá mi to aspoň hranolky?“

Stará paní kroutí ustaraně hlavou.

„Babička ví, co je pro tebe nejlepší, Sammy.“
Mluví o sobě ve třetí o sobě a pokračuje: „Tvůj dědeček si na smažené taky potrpěl a už není mezi námi.“

Sammy popíjí horký čaj, má sto chutí si zapnout nějaký film, ale má tušení, že rozhovor na tohle téma právě rozhoduje, co bude v následujících letech jíst.

„Vědci přece už dokázali, že rakovina nemá s jídlem nic společného.“

„Vážně? To my mě zajímalo kteří, Sammy.“
Odpovídá babička tvrdohlavě.

Prohrává, v životě nemusel pít čaj, ani jíst špenát. Proč by měl geneticky a telepatii vylepšený agent řešit tak přízemní starosti, jako jídlo a pití?, uvažuje Sammy.

To je za posledních pár dní už několikátý názorový konflikt s člověkem. Svět ještě není tak dobře systémově vyřešený, aby mohl lidi jen tak obcházet a nevěnovat se jim, dochází mu nakonec.

Když je babička hotová, spokojeně stroj zavírá a zamyká. Na plovoucím displeji poblíž se objevují nové možnosti, které systém ze surovin „uvaří“.

„A kdyby sis sem pozval kamarádku, Sammy, můžete si dát i pikantní čínskou polévku.“ Usmívá se na něj.

„Nějak to přežijeme, hlavně, že se bavíš.“

Babička si sedá zvědavě ke stolu.

„Ty už máš nějakou slečnu? Myslela jsem, že jste byli v akademii jako ve vězení.“

Sammy se zvedá, přechází k automatu a objednává si jednu pikantní čínskou polévku.

„Na slavnosti jsem to zkusil, ale někoho má, takže těžko říct jak to dopadne.“

„Určitě ses jí líbil, takový šikovný a chytrý mladý muž.“ Snaží se ho povzbudit babička.

Sammy prská smíchy.

„Sexy zevnějšek asi není všechno, když přišel a ona kvůli němu couvla.“

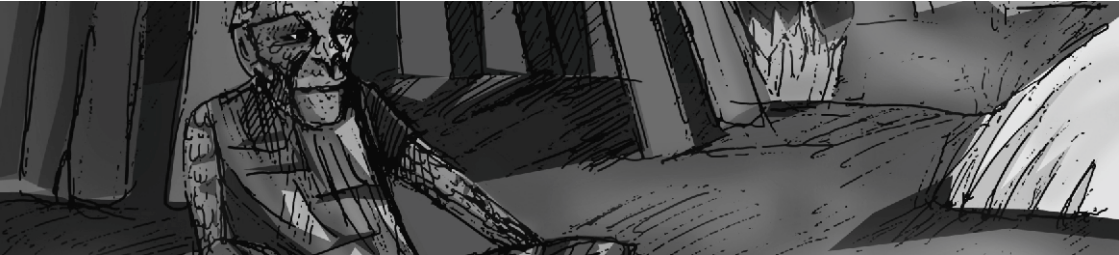
Babička nasazuje chápavý výraz. Připadá jí bystrý, ale s tolika otázkami bez odpovědí.

„Taková slečna se přece nerozhodne sama, když k tobě nemá důvěru. Musíš si ji nejdřív získat.“

„Hmm.“ Zvedá prst zamyšleně Sammy. „Anebo zlikvidovat její důvěru k němu.“

Babička ho soustředěně pozoruje. Na její tváři se objevuje náznak obav. Nepřipadá jí ani trošku vkusné nebo etické, že jejího vnuka napadají právě takovýchle myšlenky.

Bez dalších řečí tedy po sobě uklízí, loučí se s ním a odchází, jakoby rozhovor už dávno skončil.

KAPITOLA 2

Vrátili jsme se v čase o deset let dříve. Sammy s Jerryem se teprve rozhodují čím by jednou chtěli být. Cestování vesmírem je pro oba jasná volba, ani náhodou však nepředpokládali, že si mezi miliardami uchazečů vybere Vesmírná Akademie právě je.

Takhle pilotovat nějaký meziplanetární autobus nebo těžit Uran obrovským pařátem, visícím z lodi, to jo. Ale vesmírní agenti?

Na dosud neprozkoumané opačné straně galaxie se nachází planeta Zebra. Místní obyvatelé mají úplně jiné starosti, protože se jejich civilizace nachází v době kamenné.

Z obrovského močálu poblíž vesnice mimozemšťanů vyskakuje několik desítek zvláštních kulatých keřů s želatinovou hmotou uprostřed. Těmhle kutálejícím se rostlinám všichni říkají Raali.

Raali se valí vysokou rychlostí směrem k vesnici a na okraji se zastavují. Tam na ně už čekají čtyři malí, červení mimozemšťané. Jsou to matky, které doprovází své přibližně devítileté děti. S pláčem je svazují ke stromu a odchází, aby se nemusely dívat na to, co se za chvíli stane.

Jeden z Raali jako na povel od sebe odděluje švihnutím jakéhosi elastického biče ruce a nohy dětí, ostatní se připojují a z těla rychle oddělují

maso a další zbytečné orgány až se dostávají ke kosti. Chapadly poté hladově vysávají z kosti kostní dřev.

Snídaně pokračuje i na druhém z dětí. Vnitřnosti keřů Raali se přitom mění z šedé barvy na jasně červenou a vypadá to, jakoby jejich pohyby už nebyly tak chaotické a nesoustředěné, jako před chvílí. To se valili bezhlavě a občas jeden z nich narazil do stromu, než se dostali až na místo.

Jaffa a Neme jsou dva mladí mimozemšťani. Jejich druh je do výšky sice asi poloviční v porovnání s lidmi, jinak jsou ale lidem nápadně podobní.

Tihle dva právě ukončili školu. Jejich hlavní vyučovací předměty se skládaly z velmi proekologických témat jako „jak si postavit přístřeší a přitom neublížit rostlinám“ a tak podobně.

Přesně tak. Civilizace mimozemšťanů prochází teprve dobou kamennou a už se učí jak být ke své planetě ohleduplní. Nicméně tuhle starost si nevštěpili sami od sebe. Všichni obyvatelé si pravidla předávají, protože je jakékoli poškozování rostlin životu nebezpečné.

Některé z nich jsou velmi mocné a inteligentní, stejně jako Raali.

Právě dokoukali pravidelné hodování Raali na místních dětech a čekají až zase zmizí.

„Je nechutné, když jsou tak hladoví, viděl si to?“ Povídá Jaffa.

Když Raali s hodováním končí, kutálí se rychle zase pryč. Nevypadá to, že by mimozemšťanům chtěli vadit nebo je jinak ohrožovat. Nevtrhli jako splašené stádo do vesnice a do domu, přestože jsou mocní a jedním švihnutím biče by usekli hlavu

komukoliv.

Liány a listy na stromech poblíž naporcovaných těl jako na povel ožívají. Hladově se k čerstvému masu sunou a spořádaně si každá z lián namotává svůj díl.

Jaffa a Neme kroutí hlavou, jdou raději zpátky do své chýše.

Jejich způsob života je v zásadě prostý. Snaží se v něm hlavně přežít v přírodě, a přitom nic nepoškodit.

Jaffa a Neme však nebyli nikdy příliš dobří posluchači starých tradic. Nemají rádi chudá vegetariánská jídla z pečených hub, máčeného listí a sušeného spadaneho ovoce. Jakmile se osamostatnili, byl čas jít na lov.

Samozřejmě o svých úmyslech před ostatními mlčí. Někteří staří členové komunity ještě lovecké dny pamatují a z jejich vyprávění se ledacos naučili.

Neme se blíží k Jaffově skromné chýši. Ten právě přivazuje ke klacku jakýsi ostrý kámen.

„Co to děláš s tím kamenem?“ Ptá se Neme aniž by měl tušení.

„Tohle mi poradil jeden ze starších. Když prý kdysi dávno chodili lovit divočáky, tímhle je omráčili jednou ranou. Koukej.“

Jaffa dělá krátký švih svou zbraní. Vypadá skoro jako zručně vyrobený palcát. Poté se vrací ke svému kolegovi:

„Koukám, že ses na ten lov nějak oháknul. Není to náhodou váš poslední kus?“

Neme si prohlíží své kalhoty ze zvířecí kůže.

„Půjdeme do džungle kolem chýše, kde bydlí Layke. Přece před ní nepůjdu na loveckou výpravu jako strašák do zelí.“

Jaffa to však asi nechápe.

„Spíš ses měl zaměřit na svou zbraň než na gardérobu. S tou v lese nic neulovíš.“ Povídá nervózně.

Neme si prohlíží svůj ne příliš dobře naostřený kůl.

„Layke nebude dobře oblečená mrtvola asi k ničemu.“ Směje se Jaffa.

Layke je plnoštíhlá mladá mimozemšťanka s tvary na těch správných místech. Je vidět, že ačkoli bydlí v podobně nuzném příbytku jako zbytek osady, její rodiče jí věnují mimořádnou péči. Když bude dobře živená, jednou si vezme toho nejschopnějšího muže z osady.

Layke dřepí před chýší na kraji osady a právě obrací sušené ovoce. Kolem procházejí Jaffa s Nemem a oba na Layke mávají.

„Moc ji to dnes sluší.“ Povídá zasněně Neme.

„Aspoň se budeš snažit. Jestli dnes nechytíš ani jedno zvíře, tak to u ní rovnou zabal.“

„Layke není taková.“ Odpovídá dotčeně.

„To jen proto, že ještě nikdy nehladověla.“
Přehazuje si zamyšleně zbraň z ruky do ruky Jaffa.
„Ale její rodiče si jinak nezískáš.“

Neme je po zbytek cesty do lesa zaměstnaný přemýšlením nad tím jak to Jaffa myslel. Občas starostlivě koukne na svůj špatně ořezaný kůl a bedlivě sleduje, jestli se někde nešustne něco živého.

Jaffa má radost, že Neme začíná přemýšlet nad tím co je důležité. Jaffa se cítil vždy dobře, když se na něj ostatní spoléhali.

V tomto rozpoložení se oba prodírají stále hustší a hustší faunou.

Je vidět, že nejsou v lese poprvé, protože ačkoli ani po kilometru chůze nenarazili na jediné zvíře, jediného brouka ani na malinkou mouchu, bedlivě sledují, kam šlapou a postupují jen po špičkách, aby náhodou nezavadili o něco zeleného.

Asi po půl hodině chůze vytahuje Jaffa ze svého pytle první past v podobě samouzavírací klece a návnady ze sušeného ovoce.

„Dneska mám sebou jen dvě, protože mi jednu zabavil otec. Už se vážně těším, až si dostavím vlastní chýši, tohle mě dost vytáčí.“ Bručí Jaffa při kladení pasti.

„Jen klid. Mám takové tušení, že dneska bude dobrý lov a doma budeme ještě před obědem.“

Nicméně skutečnost je trochu jiná. Jediný živý tvor, na kterého za celý den narazili, byla malá opice, připomínající krysu, která zrovna šplhala po masožravém stromě. Ve vteřině ji však obmotal velký masožravý list, v němž se ještě pár vteřin škubala a pak znehybněla.

Na cestě zpátky byly jejich pasti stále prázdné, tak se spolu lovci jen podělili o ovocnou návnadu a

vyrazili směrem domů.

Podobně to pokračovalo asi měsíc. Život v lese měl však tu výhodu, že ačkoli lovci nemuseli najít nic pořádného k jídlu, vždycky tam byl nějaký potůček, ze kterého se dalo napít, nebo našli na zemi pár spadných bobulí, které shodil vítr.

Za celou historii planety Zebra se ještě nestalo, že by byl les zcela prázdný. Nenadálá skutečnost dohnala Jaffu k přesvědčení, že se bude muset porozhlédnout i v místech, o nichž každý věděl, že je zde jen velmi malá šance na přežití.

Takovým místům říkali „mrtvý les“. Jako mrtvý les se označují vůbec nejnebezpečnější místa v džungli. I masožravé rostliny v nich hladoví tak, že svou kořist začaly lákat svou přirozenou schopností telepatie.

Zvláštní schopnost telepatie u rostlin se tak nerozvíjela na Zebře jen náhodou.

Jediný tvor, který si získal odolnost proti telepatickému lákání je Actan. Malé zvířátko, žijící pod zemí jako krtek, svým chováním připomíná mimo jiné i bobra, protože si z větví staví podzemní příbytky.

Jaffa a Neme právě prošli stezkou, ústící do jednoho takového mrtvého lesa. Už na první pohled je vidět, že některé z rostlin jsou povadlé a pomalu usychají.

„Takže mě dobře poslouchej,“ zastavuje se naposledy Jaffa. „Díváme se jenom na zem, ovoce na stromech nás nezajímá, jasně?“

„Jasně.“

„Pasti jsou připravené.“

Každý nese jednu připravenou klíčku se sušeným ovocem.

„Ty ji položíš jako první támhle k těm norám, já asi o deset kroků dále a běžíme rychle zpátky, dobře?“ Ujišťuje se podruhé Jaffa, že mu Neme rozumí.

„Si myslíš, že se tam budu z nudy kochat krásami zabijáckých stromů?“

„Já jen abys na to pořád myslel. Párkrát jsem tam už s tátou byl a měli jsme děsnou chuť na ty červené bobule. Zpátky mě musel odtáhnout silou, jinak bych už asi nebyl.“

„To už jsem slyšel. Ale jediné jídlo, na které budu myslet já, je jídlo, které mi připraví Layke až ze mě bude opravdový lovec.“ Zlehčuje situaci Neme a tváří se vítězně.

Jaffa se snaží nepuknout smíchy. Sám nebyl do své družky nikdy tak zamilovaný, že by na ni myslel ve svém volném čase nebo snad v době kdy je na lovu. Oni spolu kamarádili už od dětství, a když to na ně přišlo, moc se tehdy nezdržovali a šli rovnou na věc.

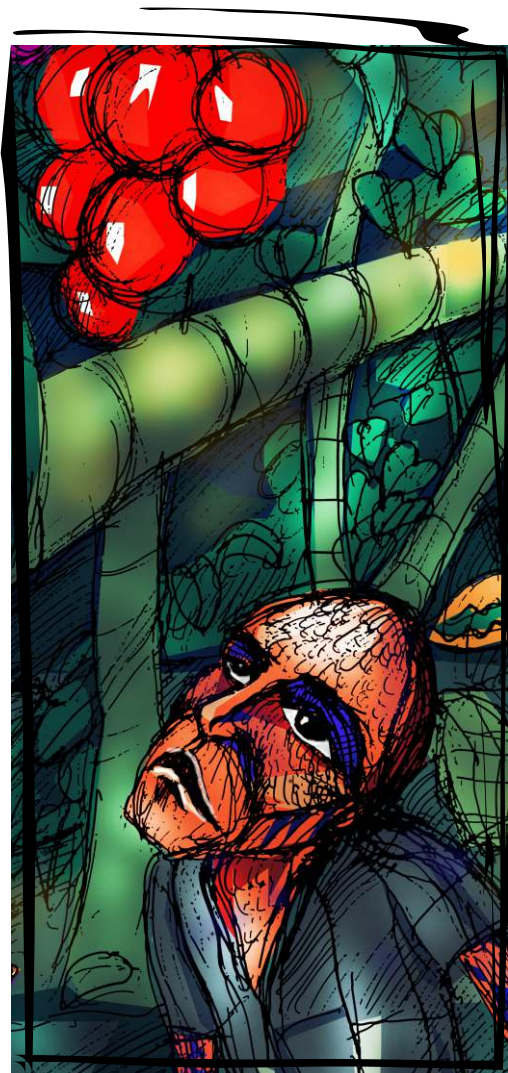
„No dobře tak myslí na Layke, hlavně nelez na žádný strom, jasně?“

„Jasně!“

Jaffa vyráží sprintem jako první a hned za ním jeho kolega. Oba odhazují své zbraně na zem. V běhu se snaží držet pasti co nejohleduplněji a nepřenašet na ně žádné větší otřesy aby nezaklaply, ještě než je položí na zem.

Hned na hranici mrtvého lesa masožravé rostliny na nic nečekají. Registrují pohyb směrem, kde vbíhají noví návštěvníci a už se jejich směrem otáčejí i zvláštní výrostky, připomínající šnečí tykadla.

Hromadně na lovce vysílají zprvu náhodné vizuální zprávy, zobrazující v podvědomí chutné

šťavnaté ovoce,
aktivující slinné žlázy
a žaludeční šťávy.

Neme už je na svém
místě a cítí, že má
hlad, jako neměl ještě
nikdy v životě. Pokládá
opatrně past kam má, ale
místo toho aby vyrazil
rovnou nazpět, ohlíží se
směrem za sprintujícím
Jaffou.

Ten si počíná taky
skvěle a běží bez
sebemenšího zaváhání i
se svou pastí o něco
dál. Nemeho to těší, ale
když už se tak rozhlíží,
zapomíná kde je. Ohlíží
se mimoděk na velké
šťavnaté bobule poblíž.
Vypadají teď mnohem,
mnohem větší,
šťavnatější a lákavější
než ve skutečnosti.

Ještě před chvílí to
bylo pár nahnilých
výrostků,

připomínajících spíše zvířecí bobky, ale s každou
další vteřinou, se zdají být červenější a
šťavnatější!

„A sakra, takové krásné šťavnaté bobule a ten blbec
Jaffa běží pryč!“ Směje se Neme a nevěří vlastním
očím.

„Jen pojďte k tatínkovi, bobulky!“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.